

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **T. B.**, zast. JUDr. Marií Brožovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábf. Ludvíka Svobody 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 3. 5. 2006, č. j. 4 Ca 10/2005 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, ze dne 3. 5. 2005, č. j. 319/2005-160-SPR/2. Žalovaný jím podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, ze dne 2. 2. 2005, č. j. MHMP 125230/2004 hanka/Ha, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a byla mu uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce v oznámení o přestupku ze dne 7. 8. 2004 neměl námitky k hodnotě zjištěného alkoholu, k jeho příčině však uvedl, že před jízdou požil kompot a mošt. Tím vysvětloval výsledek dechové zkoušky.

Poté vyjádření podepsal včetně toho, že nesouhlasí s lékařským vyšetřením a odběrem vzorku své krve nebo moči. V průběhu správního řízení dále doložil, že požil lék Rivitrol, který má vliv na výsledek dechové zkoušky po požití ovoce. Podle soudu však není tvrzení žalobce o požití ovoce a léku pro posouzení věci podstatné, neboť žalobci není kladeno za vinu požití alkoholického nápoje, ale to, že se nepodrobil lékařskému vyšetření na výzvu policie.

V úředním záznamu ze dne 7. 8. 2004 není uvedeno, že žalobce odmítl provedení lékařské kontroly, je zde však odkaz na oznámení o přestupku. Toto obsahuje vyjádření žalobce, že nepil alkohol a požil kompot, a jeho podpis. Žalobce podepsal prohlášení, že po seznámení s výsledkem dechové zkoušky a po poučení o povinnosti provést lékařské vyšetření s odběrem vzorku krve nebo moči s tímto nesouhlasí. Za této situace měl soud za to, že žalobcovo tvrzení, že nebyl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, je možno chápat jako účelové. Žalobce v průběhu správního řízení nenavrhol žádné důkazy k prokázání tohoto tvrzení, teprve v žalobě navrhl výslech svědků, kteří byli údajně přítomni policejní kontrole dne 7. 8. 2004. S ohledem na výše uvedené však považoval soud provádění dalších důkazů za nadbytečné.

Žalobcovy námitky týkající se praxe Policie ČR při zjišťování alkoholu v krvi řidičů soud rovněž nepovažoval za relevantní. Postup policie při provádění těchto kontrol je sice upraven metodickými pokyny, na které odkázal i žalovaný, ale bez ohledu na tyto pokyny či běžnou praxi je v tomto případě třeba vyjít zejména z oznámení o přestupku ze dne 7. 8. 2004, které žalobce sám podepsal. Svým podpisem potvrdil, že s lékařským odběrem vzorku krve nebo moči nesouhlasí. Soud nemohl přihlídnout ani k tvrzení žalobce, že podepsal oznámení o přestupku a přitom si skutečností, které byly předtištěny, nevšiml ani je nečetl, neboť žalobce je dospělou, způsobilou osobou, která nese odpovědnost za své jednání.

Soud nevyhověl žádosti žalobce o upuštění od uložení pokuty. Vzal v úvahu, že žádná z obou sankcí nebyla uložena v horní části zákonné sazby. Žalovaný se zabýval hodnocením nebezpečnosti spáchaného přestupku a zdůvodněním uložené sankce. Soud tak dospěl k závěru, že pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

Soud posoudil žalobu jako nedůvodnou a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. pro nezákonnost, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí i napadeného rozsudku. Důvod nezákonnosti spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky, zda se dopustil přestupku spočívajícího v odmítnutí podrobit se výzvě k lékařskému vyšetření krve a moči ke zjištění alkoholu v krvi. Při policejní kontrole mu byla při dechové zkoušce naměřena hladina alkoholu 0,31 promile. O tomto přestupku sepsala hlídka dne 7. 8. 2004 úřední záznam, který podepsali kontrolující policisté. Jiný přestupek, tedy neuposlechnutí výzvy podrobit se lékařskému vyšetření, zde není zaznamenán. V úředním záznamu je dále uvedeno, že žalobce stvrdil naměřenou hodnotu svým podpisem a že v kartě řidiče neměl záznam o alkoholu. Oznámení o přestupku bylo sepsáno následně jiným policistou, který dechovou zkoušku neprováděl. Zde je uveden přestupek spočívající v tom, že řidič měl pozitivní dechovou zkoušku a bylo mu naměřeno 0,31 promile. Dále je proškrtnuto, že řidič neodmítl dechovou zkoušku. Žádný jiný přestupek není v části

označené jako „podstata přestupku“ uveden. Stěžovatel se na druhé straně oznámení vyjádřil ke zjištěné hladině alkoholu v krvi, svým podpisem tedy potvrdil naměřené množství alkoholu a uvedl, čím bylo podle něj způsobeno. Příslušníci Policie ČR jej nevyzvali k žádnému dalšímu lékařskému vyšetření a on o ně nepožádal. Vzhledem k tomu, že naměřená hodnota alkoholu byla nepatrná a v kartě řidiče neměl stěžovatel za dobu posledních dvou let žádný záznam o postihu za ovlivnění alkoholem, byl s ním sepsán úřední záznam a oznámení o přestupku v rozsahu pouze jediného přestupku v souladu s čl. 12 Metodických pokynů. Zaškrtnuté „souhlasím“ či „nesouhlasím“ v oznámení o přestupku v části vyjádření řidiče je nepřesné a mělo být zaměněno za „vzdává se“ či „nevzdává“ práva na provedení dalšího lékařského vyšetření.

Stěžovatel uvedl, že pokud by neuposlechl výzvu k podrobení se lékařskému vyšetření, byl by tento přestupek popsán v úředním záznamu a uveden v podstatě přestupku v oznámení o přestupku. Ve smyslu metodických pokynů by policista musel sepsat o tomto neuposlechnutí výzvy nový úřední záznam a oznámení o přestupku. Nepostačilo by tzv. vyjádření řidiče zde uvedené. Stěžovatel upozornil soud na tyto relevantní skutečnosti a nabídl další důkazy k ověření všech tvrzených skutečností. Žádný z nich však nebyl proveden.

Stěžovatel tedy namítl, že soud rozhodoval v rozporu s důkazy založenými v soudním spisu a potvrdil rozhodnutí odvolacího správního orgánu, ač se skutek, který byl předmětem přestupkového řízení, vůbec nestal a nebyl uveden v úředním záznamu sepsaném v den nehody ani v následně sepsaném oznámení o přestupku. Soud rozhodoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, protože si řádně nezjistil skutkový stav věci a pečlivě neprověřil listinné důkazy, které měl založeny ve spise. Stěžovatel dále soudu vytkl, že neprovedl žádný z navrhovaných důkazů. Rozhodnutí soudu je tak podle stěžovatele v rozporu nejen se základními zásadami, na kterých je založen civilní proces, ale i se zásadou rovnosti stran, a je nespravedlivé. Soud svým postupem porušil rovněž Ústavu a mezinárodní smlouvy, neboť stěžovateli upřel právo na soudní ochranu a spravedlivý proces u nestranného a nezávislého soudu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv.

Vady řízení stěžovatel spatřoval v porušení základních zásad civilního procesu, a to zejména zásady materiální pravdy. Uvedl, že ve svém odvolání popřel, že by byl vyzván k lékařskému vyšetření. Správní orgán jej nepoučil ani nevyzval k tomu, aby dodatečně doložil svá tvrzení konkrétními důkazy. Stěžovatel opakovaně poukázal na to, že soud zamítl provedení navržených důkazů, a to přestože byl upozorněn na praxi autohlídek provádějících namátkové kontroly řidičů. Právní zástupkyně stěžovatele dvakrát kontaktovala členy autohlídky, kteří potvrdili, že pokud se nejedná o kontrolu při nehodě a řidiči bylo naměřeno menší množství alkoholu v krvi, přičemž měření bylo provedeno elektronickým analyzátozem alcotesterem Drager, nevyzývá dopravní policie k dalším vyšetřením. Byl by to nadbytečný lékařský úkon, neboť přístroj Drager měří s přesností 0,05 % při zjišťování množství alkoholu do jednoho promile. Dále stěžovatel namítl, že soud se nezabýval rozpory ve zdůvodněních správních orgánů I. a II. stupně, které jsou popsány ve stanovisku k vyjádření žalovaného.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívala podle stěžovatele v nedostatku důvodů rozhodnutí majících oporu ve spisovém materiálu a v dostatečném dokazování.

Stěžovatel opětovně žádal provedení důkazů, a to výslech svědka J. K., členů dopravní policie pprap. M., nstržm. K. a npor. P., svoji výpověď, dále ověření praxe autohlídek a čestné prohlášení zástupkyně stěžovatele o praxi dopravní policie při provádění dechových zkoušek

řidičů. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Ve svém podání ze dne 29. 6. 2007 stěžovatel zopakoval své tvrzení, že nebyl vyzván k lékařskému vyšetření, přičemž odkázal na úřední záznam a oznámení přestupku, které takový přestupek nevymezují. Dále uvedl, že podle oslovené hlídky Policie ČR je přístroj Dräger 7410 Alcotest nejpřesnějším přístrojem na měření alkoholu v krvi a další vyšetření se zejména u tak nepatrného výsledku neprovádí.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze a odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 18. 1. 2006. Dále uvedl, že hladinu alkoholu, která byla u žalobce naměřena dechovou zkouškou, nelze považovat za nepatrnou. Lékařské vyšetření musí být podle metodických pokynů vždy provedeno v případě, kdy hodnota alkoholu naměřená při dechové zkoušce neodpovídá množství alkoholu uváděného řidičem. Bylo tak nepochybně povinností policistů vyzvat žalobce k lékařskému vyšetření, neboť ten požití žádného alkoholu nepřiznal. Jím uvedené požití ovocného kompotu a moštu by k naměřené hodnotě rozhodně nevedlo. Ačkoli se zákon č. 379/2005 Sb., účinný od 1. 1. 2006, v posuzovaném případě neuplatní, žalovaný poukázal na to, že podle této nové právní úpravy je dechové zkoušce prováděné policií přisuzován toliko orientační význam.

Správní orgány neměly podle žalovaného důvod pochybovat o tom, že žalobce byl vyzván, aby se lékařskému vyšetření podrobil, neboť součástí spisové dokumentace je jeho podepsané vyjádření, že s provedením lékařského vyšetření nesouhlasí. Žalovaný podotkl, že vzhledem k tomu, že je v oznámení o přestupku ze dne 7. 8. 2004 obsaženo vyjádření žalobce, není možné, aby toto oznámení bylo sepsáno následně, jak tvrdí zástupkyně žalobce. Je třeba také dodat, že v tomto oznámení nebyla provedena žádná právní kvalifikace jednání žalobce, je zde pouze popsán průběh předmětné kontroly.

Žalovaný neshledal žádný důvod, aby v odvolacím řízení dokazování doplnil. Žalobce toto nenavrhoval, přičemž byl o svých právech poučen ve vyrozumění o zahájení řízení o přestupku. Potřeba doplnit dokazování nevyplývala ani z předložené spisové dokumentace. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek Městského soudu v Praze v mezích uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení případu rozhodné skutečnosti:

Podle oznámení o přestupku a úředního záznamu ze dne 7. 8. 2004 byl stěžovatel tohoto dne v P. 10, na ulici K. J., v rámci policejní kontroly vyzván k podrobení se dechové zkoušce přístrojem Dräger, která byla pozitivní s výsledkem 0,31 promile alkoholu. Z oznámení o přestupku, které bylo na místě sepsáno, je dále zřejmé, že stěžovatel po seznámení s výsledkem dechové zkoušky a po poučení o povinnosti provést lékařské vyšetření a odběr krve ke zjištění množství alkoholu v krvi s tímto nesouhlasil, přičemž uvedl, že snědl 2 kg kompotu a mošt, přístrojům nevěří. Toto vyjádření stvrdil svým podpisem. Skutečnost, že stěžovatel odmítl lékařské vyšetření vyplývá i z „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“, ze záznamu o výsledku šetření přestupku ze dne 26. 8. 2004, jakož

i z vyznění stěžovatele o postoupení příslušného spisu Policie ČR správnímu orgánu k šetření přestupku.

Stěžovatel byl v rámci řízení o přestupku u správního orgánu I. stupně předvolán k ústnímu jednání na den 1. 2. 2005. K tomuto ústnímu jednání se stěžovatel nedostavil, a proto vydal správní orgán v předmětné věci dne 2. 2. 2005 rozhodnutí v jeho nepřítomnosti, jímž stěžovatele uznal vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 7. 8. 2004 v 16.40 hod. řídil osobní motorové vozidlo Škoda Octavia v P. 10, na ulici K. J., kde byl zastaven a kontrolován orgány Policie ČR. Na výzvu se podrobil dechové zkoušce přístrojem Alcotest Dräger, která byla pozitivní s výsledkem 0,31 promile. Jelikož byla dechová zkouška pozitivní, byl stěžovatel vyzván k lékařskému vyšetření, které odmítl. Tímto jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném k 7. 8. 2004 (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž uvedl, že alkohol nepil, dechové zkoušce se podrobil, k lékařskému vyšetření nebyl vyzván. Naměřená hodnota 0,31 promile alkoholu mohla být způsobena ovocem a ovocnými kompoty, velmi pravděpodobné je i působení léku Rivitrol či echinaceových bylinných kapek. Domníval se, že po provedení dechové zkoušky s výsledkem pouze 0,31 promile není nezbytně nutné podrobit se vyšetření krve a moči. Vyšetření běžně závisí na uvážení kontrolujících policistů a právní předpis ho pouze doporučuje. Uvedl, že finanční zatížení pokutou a náhradou nákladů je pro něho velmi nepříznivé. Řidičský průkaz je nezbytný pro jeho budoucí zaměstnání.

O tomto odvolání rozhodl žalovaný výše uvedeným rozhodnutím ze dne 3. 5. 2005, jímž potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zde mj. uvedl, že zpochybňování naměřené hodnoty alkoholu je naprosto bezpředmětné a účelové. Výše naměřené hladiny je nepodstatná, neboť stěžovatel byl uznán vinným z přestupku spočívajícího v odmítnutí lékařského vyšetření po pozitivní dechové zkoušce. Názor, že lékařské vyšetření záleží na vůli policistů a právní předpis je pouze doporučuje, je zcela mylný. Řidič je povinen podrobit se na výzvu jak dechové zkoušce, tak lékařskému vyšetření.

Ve věci samé pak uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda bylo na základě shromážděných podkladů náležitě prokázáno, že se stěžovatel odmítl na výzvu policisty podrobit lékařskému vyšetření, a zda tedy skutková podstata, z níž rozhodnutí správního orgánu vycházelo, má oporu ve spise. V návaznosti pak posuzoval, zda soud nepochybil, jestliže neprovedl navrhované důkazy.

Stěžovatel své tvrzení, že k lékařskému vyšetření nebyl vyzván, opíral o Metodický pokyn ředitele služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 1/2001, ze dne 19. 2. 2001.

Čl. 12 Metodického pokynu stanoví, že pokud je dechová zkouška pozitivní a naměřená hodnota přibližně odpovídá množství požitého alkoholu uvedeného řidičem, přičemž ten po poučení o právu na provedení lékařského vyšetření nežádá jeho provedení a v kartě řidiče nemá záznam o postihu za ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou v uplynulých dvou letech, sepíše příslušník Policie ČR oznámení o přestupku. Čl. 13 stanoví,

že policista vždy zajistí provedení lékařského vyšetření a odběru krve ke zjištění alkoholu v ostatních nebo sporných případech než v případě uvedeném v čl. 12, a to mj. tehdy, pokud naměřená hodnota neodpovídá množství požitého alkoholu uvedeného řidičem.

Jestliže tedy policisté měli za to, že naměřená hodnota alkoholu neodpovídá tvrzení stěžovatele o požití kompotu a moštu, přistoupili k výzvě k provedení lékařského vyšetření zcela v souladu s uvedeným metodickým pokynem. Skutečnost, že naměřená hodnota byla 0,31 promile, nemohla mít na postup Police ČR vliv, neboť i při nižším výsledku dechové zkoušky je zájem na přesném stanovení množství alkoholu v krvi řidiče. Jak z ust. § 5 odst. 2 písm. b zákona č. 361/2000 Sb., tak z ust. § 30 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích totiž vyplývá, že řidiči je zakázáno řídit vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod jeho vlivem, byť i nepatrným.

Nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatele, že výzva k dalšímu vyšetření byla nadbytečná, neboť přístroj Dräger měří s přesností 0,05 % při zjišťování množství alkoholu do jednoho promile. Dechovou zkoušku je nutno chápat pouze jako orientační vyšetření, neboť hodnoty takto zjištěné se mohou odlišovat od skutečné hladiny alkoholu. Vyplývá to např. z ust. § 5 odst. 1 písm. f zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví povinnost řidiče podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem. Ust. § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o přestupcích stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo se při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, odmítne podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem v případě, že dechová zkouška byla pozitivní. Podle ust. § 6 odst. 2 zákona č. 37/1989 Sb., o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, se vyšetření na alkohol provádí dechovou zkouškou, a je-li výsledek pozitivní, i lékařským vyšetřením zejména odběrem a vyšetřením krve. Jako orientační vyšetření je dechová zkouška výslovně označena v zákoně č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, účinném od 1. 1. 2006. O orientačním významu dechové zkoušky konečně svědčí i metodický pokyn, na který stěžovatel poukázal. Pokud by totiž hodnota alkoholu naměřená dechovou zkouškou byla sama o sobě dostatečně průkazná, nebylo by nutné v případě, kdy řidičem uvedené množství požitého alkoholu neodpovídá této naměřené hodnotě, přistoupit k lékařskému vyšetření za účelem přesného zjištění hladiny alkoholu. Na základě pouhého výsledku dechové zkoušky tedy nelze učinit spolehlivý závěr o hladině alkoholu v krvi řidiče.

Rovněž námitka stěžovatele, že se krajský soud uvedeným metodickým pokynem nezabýval, je nepřijatelná. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že soud nepovažoval samotné důvody, pro které byl stěžovatel k vyšetření vyzván, tedy metodické pokyny či běžnou praxi při provádění kontrol, za relevantní právě proto, že v projednávané věci je z vyjádření stěžovatele v oznámení o přestupku zcela zřejmé, že dotýčný k lékařskému vyšetření vyzván byl. Nejvyšší správní soud ještě podotýká, že po výzvě policisty se stěžovatel nemohl vzdát práva na další vyšetření svým prohlášením, jak tvrdil v kasační stížnosti, neboť byl k jeho provedení povinen. O této povinnosti stěžovatel měl vědět, bylo zde tedy dáno zavinění minimálně v nedbalostní formě.

Dále stěžovatel namítl, že jsou zde rozpory v závěrech správních orgánů týkajících se důvodů, na základě nichž měl být vyzván k lékařskému vyšetření. Prvoinstanční správní orgán v popisu skutku, jímž se měl stěžovatel dopustit projednávaného přestupku, uvedl, že tento byl vyzván k lékařskému vyšetření, jelikož dechová zkouška byla pozitivní. Žalovaný pak ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 1. 2006 uvedl, že se zde naprosto jednoznačně

jednalo o případ, kdy byl dán důvod k provedení lékařského vyšetření v souladu s čl. 12 a 13 Metodického pokynu, neboť výsledek dechové zkoušky byl pozitivní, současně však řidič požití alkoholu popíral.

Z výše citovaných ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. a § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o přestupcích vyplývá, že řidič je povinen podrobit se v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky na výzvu policisty lékařskému vyšetření. Tomu odpovídá i oprávnění policisty stanovené v ust. § 124 odst. 8 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb. Uvedený metodický pokyn pak upravuje situace, ve kterých se jeví provedení lékařského vyšetření ke zjištění hladiny alkoholu v krvi jako nezbytné. Takový případ nastane mj. tehdy, pokud naměřená hodnota neodpovídá množství požitého alkoholu uvedeného řidičem.

Správní orgán I. stupně tedy popsal důvody výzvy k lékařskému vyšetření stručně, slovy skutkové podstaty přestupku. Pozitivní dechová zkouška byla nepochybně prvotním předpokladem pro tuto výzvu. Pokud žalovaný ve svém vyjádření vymezil konkrétní skutečnosti, na jejichž základě policisté vyzvali stěžovatele k dalšímu vyšetření s ohledem na metodický pokyn, nejedná se o rozpor, ale pouze o přesnější popis události.

Stěžovatel dále uvedl, že pokud by neuposlechl výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření, byl by tento přestupek popsán v úředním záznamu a uveden v podstatě přestupku v oznámení o přestupku. Policisté by museli o tomto neuposlechnutí výzvy sepsat nový úřední záznam a oznámení o přestupku. Tomuto názoru však nelze přisvědčit.

Oznámení o přestupku, které je sepisováno s řidičem na místě kontroly, je z části předtištěným textem a slouží k rychlému zachycení faktů. Přestože je v části oznámení označené „podstata přestupku“ popsáno provedení dechové zkoušky s pozitivním výsledkem a teprve následně je v části „vyjádření řidiče“ zaznamenán nesouhlas řidiče s vyšetřením, je nutné toto oznámení chápat jako celek. Je totiž zřejmé, že v projednávaném případě bylo použito oznámení formulované pro situace, kdy je řidič vyzván k dechové zkoušce a případně i k následnému lékařskému vyšetření, přičemž předtištěný text předpokládá i to, že obě tato vyšetření mohou řidičem odmítnuta.

Stěžovatel argumentoval rovněž tím, že v úředním záznamu ze dne 7. 8. 2004 není zmínka o tom, že odmítl lékařské vyšetření. Tato skutečnost však nepochybně vyplývá z oznámení o přestupku, na které úřední záznam odkazuje. Zde stěžovatel podepsal, že nesouhlasí s lékařským vyšetřením. Toto jednání stěžovatele je pak zaznamenáno i v „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“, kde je současně uvedena právní kvalifikace podle ust. § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, a ve výsledku šetření přestupku ze dne 26. 8. 2004. Odmítnutí lékařského vyšetření je zmíněno i ve vyrozumění stěžovatele o postoupení příslušného spisu Policie ČR správnímu orgánu k šetření přestupku.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že na základě oznámení o přestupku, v němž stěžovatel podepsal, že s lékařským vyšetřením nesouhlasí, lze považovat za jednoznačně prokázané, že se tento projednávaného přestupku dopustil.

Z ust. § 52 a 77 s. ř. s. vyplývá, že je na soudu, zda zopakuje nebo doplní důkazy provedené správním orgánem. Odmítnutí provedení navrhovaného důkazu může být bezpochyby zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, bylo-li již tvrzení, k jehož ověření či vyvrácení je důkaz navrhován, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno. Dále lze argumentovat tím, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost.

Krajský soud nepochybil, pokud za dané situace neprovedl důkazy navržené žalobcem, přičemž svůj postup náležitě objasnil ve svém rozhodnutí. Ačkoli by přesvědčivostí rozhodnutí žalovaného nepochybně prospělo, kdyby byly ve správním řízení provedeny výslechy policistů, kteří silniční kontrolu prováděli, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěrem soudu, že i bez nich byl skutkový stav spolehlivě zjištěn v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí ve věci. Provedení dalších důkazů tedy nebylo nezbytné.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadami podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) či d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle ust. § 103 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 1. 2007, č. j. 3 As 67/2006 - 88.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

